

Balogh Róbert

Asamódeus, a rókáék és egy ember

*„Az utolsó eset, hogy pszichologizáltam!”
„Még az ördögben is az ördögöt figyeli.”*

(Franz Kafka)

(Előhang)

Amióta kinőtt suttyókorából kijárt a faluból, mindig megküzdött az ördögfiákkal, erre lófráltak csapatostul, mindegyik férfiasságát akarta összemérni vele, az egyik ördögfiók meglelégedett annyival, hogy hatalmas dorongként meredező hímtagját lóbálta felé és sziszegett, hogy szodomita mutassad már a gonosz kardocskád, na ki vele te pihés szőrű, de a legtöbbel meg kellett verekednie, hiába voltak még csak akkorácska ördögfiák, hogy csak szörcsögve, selypegve beszéltek, először sárgombóccal dobálták meg, hegyes kis szarvuk közé törölték sáros mancsaikat, apró vadkecskepatáikkal dobantottak ezek a kivagyfi ördögfiák – hamar rájött, hogy forró ülepük működését nem tudják szabályozni, csak rugdálnak össze-vissza, karmolásszák, bűzös böfentésekkel elkábítani, tüzes szellentésükkel megpörkölni igyekeznek ellenfelük haját, arra is járott, hogy az ördögfiák a pokolból úgy járnak a napvilágra föl, hogy forró ülepüket befúrják a földbe, az megolvaszt előtük mindent, s ők csak átsusszannak a lyukon, verekezés közben elég volt csak kibillenteni az ördögfiákat egyensúlyukból, úgy, hogy ülepkre pottyanjának és máris mentek vissza fenékpostán az öregapjukhoz.

Egyszer egy vasárnap jókora, majdnem komoly kanördög bukkant föl, éppen előtte pár lépéssel buggyant ki a földből, s ő már készült is, visszapenderíteni a komát oda, ahonnet jött, de az ügyesen bojtos farkát rátekerintette a lábára, s abban megkapaszkodva patára szökkent dühösen:

– Hát te, – kezdte – ki mersz állni velem életre halálra beste ember? Megtiporjalak patáimmal, te bakszar? Tüzes ülepemmel megpörköljelek-e? Ej, co, fogaimmal szétcincáljam-e piheszőrös bőrödöt?

– Mit állasz utamba, s borzolod pár szál szőrödöt?! Ne szájaljál, kiálllok én tevéd, de csak úgy, hogy a győztes nem öl, hanem a vesztes élete fogytaig szolgálni fogja őt, mint hátasállata.

– Nyűg vagy te nékem. Rajta pát pulya! – rivallta az ördög, ekkor ő szájába szappanport tett egy csipetnyit, éppen azzal ment hazafelé a faluba és belecsimpaszkodott gyorsan a kanördög orrába, az meg közben csipni kezdte, szarvával döfködött, farkával, mint ostorral csapkodott, de az ördög mind hamar elfárad napvilágon, hagyta hát hadd tomboljon, amíg nap szívja ki erejét, hagyta, hadd nyaldossa kecsurranó vérét mohón, közben ő szájban nyállal keverte a szappanport, s buborékokat eregetett, a nagy mafla kanördögfióka fejére irányította, ahol a szappangömb hozzáért kipukkadt, a fekete bunda beszürkült körülötte, minél inkább fakult egyre jobban megjuhászodott, s nem telt bele két perc már gúzsba kötve szürkén rimázkodott a kegyelemérrt, ám ő megparancsolta, hogy változzon számárrá, s amíg él, addig cipelje őt a hátán, legalább kitanulja az ember világot, ha meghalt eredjen hát a pokolba melegedni. Az ördögfióka négykézlábra állt s hipp-hopp számárrá vált.

Zsuffa Péter fotója